

ENTER

择天记

ถ้า

11

ลิขิต

ENTER

พลิก

ไซดะชะ

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

พิมพ์ครั้งที่ 1

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

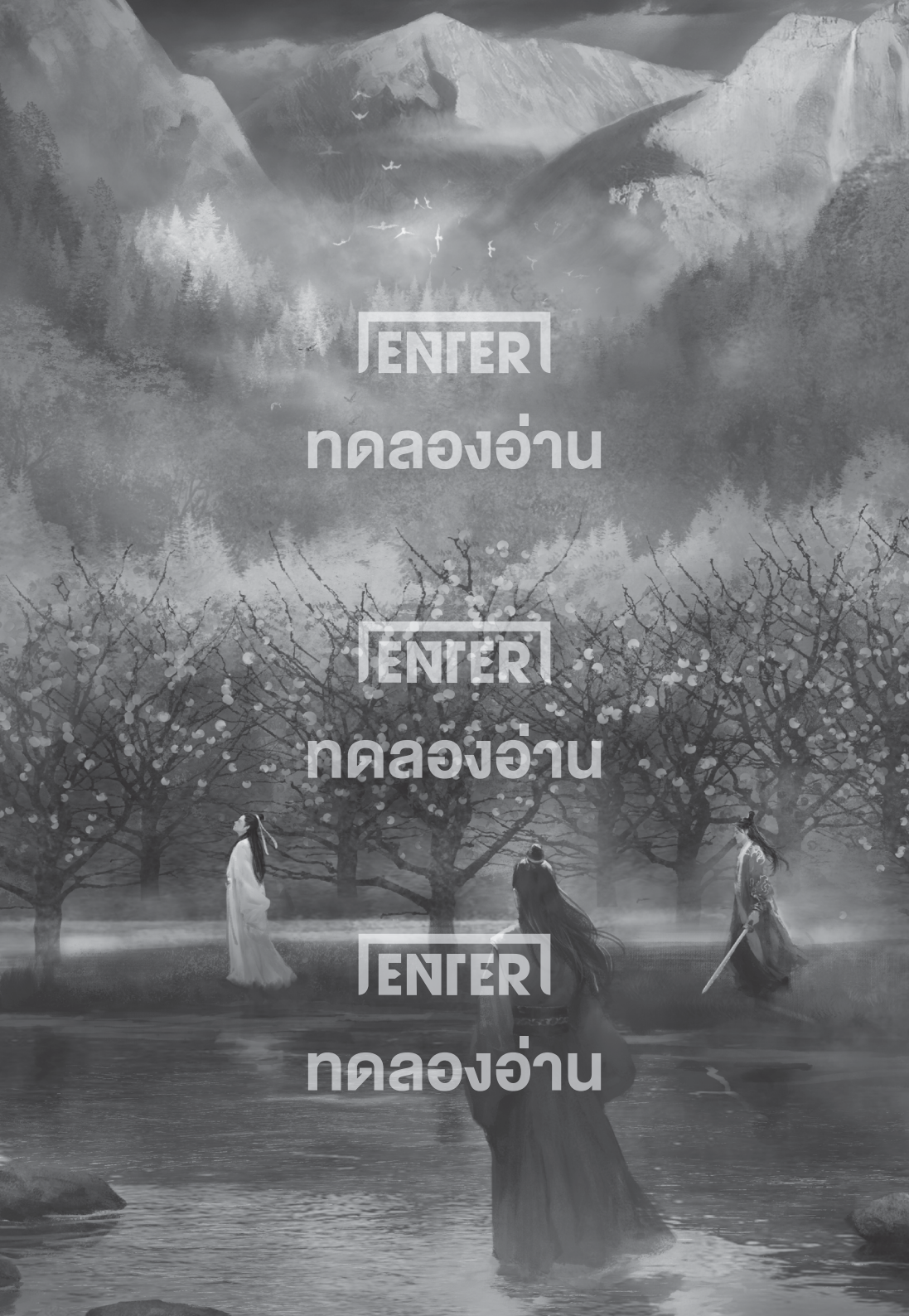
INKS
TONE

阅文集团

ENTER

ทดลองอ่าน

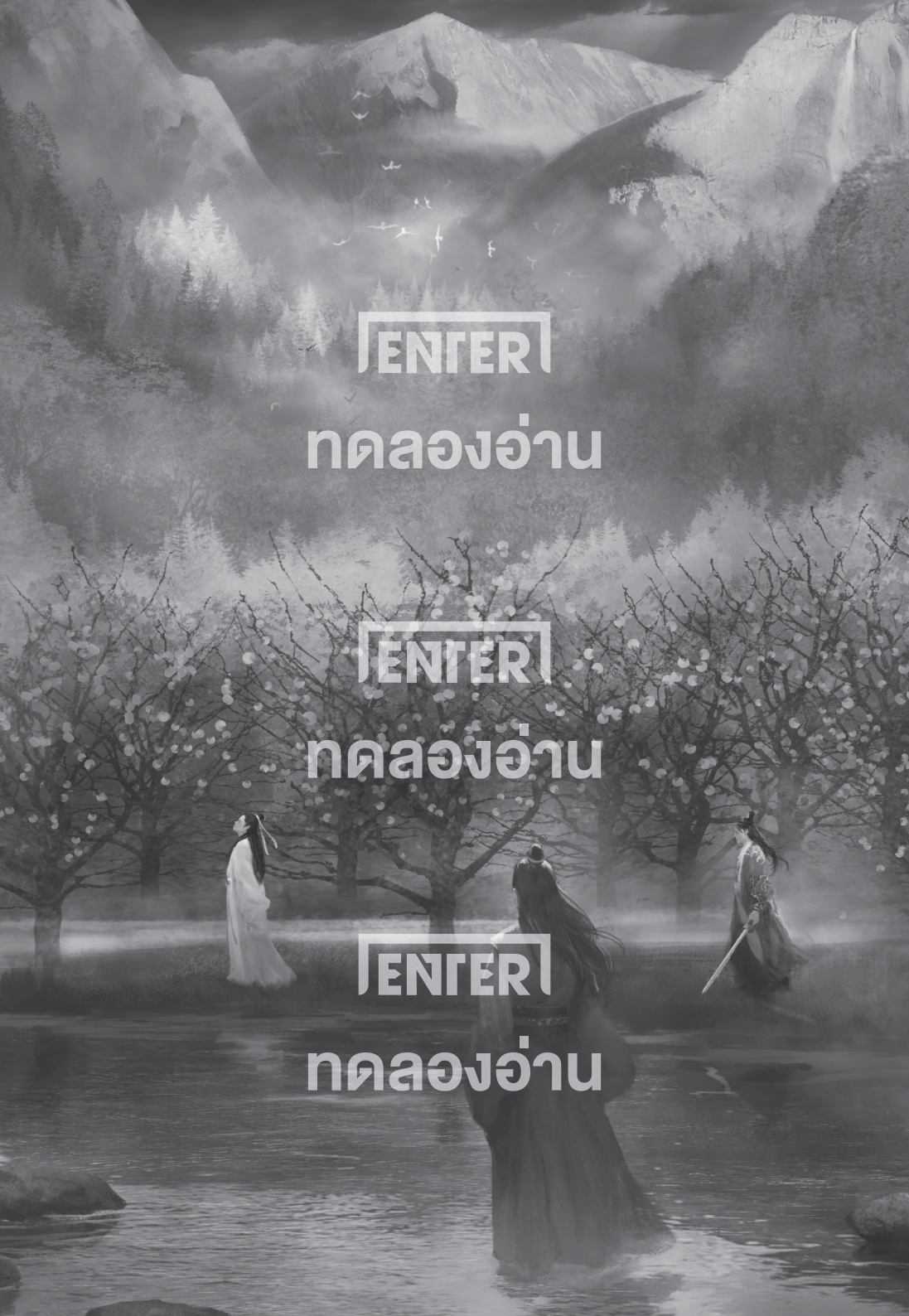

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

บุรุษเช่นเงินทองซึ่งนอกจากจะตกแต่งในตำราฝึกบำเพ็ญเพียรตามใจปรารถนา เรื่องของสตรี...ก็มีน้อยหน้า ถึงกับใช้งานชุมนุมดัดจริตมาเป็นสถานที่นัดพบ แต่ก็พอจะเข้าใจได้ว่าช่วงเยาว์วัยต้องมีเรื่องทำตามใจไร้เหตุผลบ้างเป็นธรรมดา ทว่าอย่าได้หลงเชื่อบรรยาการที่ขึ้นมโนในตอนต้น เพราะเรื่องเหนือคาดคิดมากมายกำลังรอให้ทุกท่านมาแตกตื่นตกใจอยู่ จะอย่างไรก็พึงเล่นสืบเอ็ด โปรดร่วมทางไปกับข้าน้อยจนถึงที่สุดก่อนเถิด

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์บีคส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่ายๆ เพียงแค่อยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มได้อ่าน ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การันตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซต์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้กล่าวไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรกะนักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์บีคส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

"เหตุใดถึงมั่นใจว่าเจ้าเป็นเชื้อพระวงศ์นะหรือ...
เพราะว่าร่างกายของเจ้าเคยมีวงตะวัน"

ตอนที่ 54

ต่อหน้าผู้คนมากมาย ยิ่งสูงยิ่งเดียวดาย

'หานซาน' ก็คือยอดเขาแห่งนี้ และยังหมายถึงยอดเขาอันโดดเดี่ยวที่สูงที่สุดลูกนั้นโดยเฉพาะ

เงินฉางเซิงเปิดม่านขึ้นแล้วมองออกไปยังยอดเขาโดดเดี่ยวนั้นอย่างเงิบๆ ลองเทียบยอดเขานี้กับยอดเขาโดดเดี่ยวด้านหลังเมืองซีหนิงแล้วก็บอกไม่ได้ว่าที่ใดสูงกว่า

เขาคุ่นเคยกับยอดเขาโดดเดี่ยวกกลางสุสานเมฆาและรู้ว่ามันมีพื้นที่กว้างใหญ่ แต่ไม่รู้ว่ามันสูงเท่าไรเพราะยอดเขาถูกปกคลุมด้วยเมฆอยู่ตลอดเวลา

ทันใดนั้นเขาก็เริ่มคิดถึงวัดเก่านอกเมืองซีหนิง คิดถึงอาจารย์และศิษย์พี่

ก่อนเข้าสู่เขาหานซานมีหมู่บ้านเล็กๆ อยู่แห่งหนึ่ง ว่ากันว่าเป็นที่สุดท้ายซึ่งคนธรรมดาสามารถอยู่อาศัยได้อย่างถาวร

บางทีอาจเป็นเพราะมีผู้บำเพ็ญเพียรเดินทางมาyingทะเลสาบเทียนจื่อตลอดปี หมู่บ้านนี้จึงไม่เปลี่ยวร้างกันดารแต่อย่างใด และค่อนข้างมีชีวิตชีวา ผู้อาศัยมีอยู่กว่าสองพันชีวิต

ไม่เหมือนกับชาวบ้านธรรมดาที่อื่น ชาวบ้านในหมู่บ้านนี้รู้เรื่องงาน
ชุมชนมดัมคิล่าเป็นอย่างดี ครั้นเห็นขบวนเดินทางของตำหนักหลิงและ
องครักษ์แห่งศาสนาหลวงก็เปิดทางให้อย่างเคารพบนอบ พวกเขาอยู่
ภายใต้การควบคุมดูแลของหอเทียนจี กระนั้นก็เป็นผู้ศรัทธาในศาสนาหลวง
มิกล้าแสดงความไม่เคารพแม้เพียงสักน้อยนิด

ขบวนเดินทางหยุดลงด้านนอกหมู่บ้านอย่างน่าประหลาดใจอยู่บ้าง
ผ่านไปครู่หนึ่งเงินฉางเชิงก็ได้ยินหมาชีวอว์พุดขึ้น "คนในหมู่บ้าน
ได้ยินว่าท่านอยู่ในขบวนและอยากจะพบท่าน"

เงินฉางเชิงตกใจเล็กน้อย เขาไม่คิดอะไรมาก ในเมื่อพวกเขา
อยากเห็นก็จะออกไปให้เห็น เขายืนขึ้นเตรียมจะออกไปจากกรมัว ทว่า
ถูกถึงขานสือลิวห้ามไว้

"เจ้าจะออกไปเช่นนั้นหรือ" ถึงขานสือลิวถาม

เจ้าชีวมองไปที่เงินฉางเชิงและส่ายหน้าเช่นกัน

"ข้าดูมิอะไรผิดปกติหรือ" เงินฉางเชิงถามพลางมองสำรวจตัวเอง
ด้วยต้องเดินทางไกลเขาจึงสวมใส่ชุดที่สบายที่สุดอย่างชุดของสำนัก
ทว่านั่งมาเป็นเวลานาน ชุดก็ยับยู่ยี่อย่างเห็นได้ชัด แต่ก็ยังสะอาด
อย่างมาก เขาไม่รู้สึกรู้ว่าการแต่งตัวเช่นนี้เป็นสิ่งไม่เหมาะสมแต่อย่างใด

ถึงขานสือลิวนำเสื้อผ้าชุดใหม่ออกมาและโยนไปให้ก่อนพุด
"ในโอกาสเช่นนี้ เจ้าต้องจริงจังหน่อย เพราะพวกเขานั้นต่างก็จริงจัง"

เงินฉางเชิงมองดูเสื้อผ้าชุดนั้นและจำได้ว่าคือชุดนักพรตเตาที่
ตำหนักหลิงส่งมาให้เมื่อตอนฤดูใบไม้ผลิ

ชุดนักพรตเตานี้คัดเลือกวัตถุดิบอย่างพิถีพิถันและตัดเย็บอย่าง
ประณีต ที่สำคัญคือถักทอเป็นลวดลายซับซ้อนที่สามารถแสดงถึงฐานะ
ของเขา

ในตอนนีเขายังไม่ใช่สังฆราช จึงไม่อาจใส่ชุดคลุมเทพได้ ชุด

นักพรตเด๋านี้เป็นเครื่องหมายบอกสถานะว่าที่สังฆราชของเขา

สาเหตุที่ราชนัแห่งหลังให้ไม่ยอมเจอหน้าเงินฉางเชิงตลอดการเดินทาง คงเพราะไม่ต้องการจะเห็นเงินฉางเชิงสวมชุดนักพรตเด๋านี้

ไม่มีใครคาดคิดว่าเงินฉางเชิงไม่เคยสวมมันเลยสักครั้งเดียว

เขาสวมชุดนักพรตเด๋าสุดใหม่และจัดแต่งรายละเอียดทุกอย่างให้เรียบร้อยโดยมีถึงซานซือลิวคอยช่วยเหลือ ระหว่างที่เรื่องเหล่านี้ดำเนินไปสีหน้าของเงินฉางเชิงก็สับสนมากยิ่งขึ้น

ถึงซานซือลิวพูดถูกแล้ว คนพวกนี้รอที่จะพบเขาอย่างจริงจังตั้งใจเป็นที่สุด เขาเองก็ควรจะจริงจังตั้งใจเช่นเดียวกัน

"เรียบร้อยดีหรือไม่"

หลังจากเขาใส่ชุดนักพรตเด๋าสเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ตามถึงซานซือลิวกับเจ้อชีว

เจ้อชีวพยักหน้าในขณะที่ถึงซานซือลิวบอก "เจ้ายังลืมของสำคัญไปอย่างหนึ่ง"

มือเงินฉางเชิงคว้าด้ามกระบี่และดึงออกช้าๆ

ไม่เท่าที่แผ่วมีศักดิ์สิทธิ์อ่อนจางปรากฏขึ้นในมือของเขา

"เข้าไปละ" เขาบอกกับถึงซานซือลิวและเจ้อชีว

เงินฉางเชิงก้าวลงจากรถม้าอย่างมั่นคงพร้อมไม้เท้าเทพในมือ

โลกภายนอกเงียบลงในที่ที่ ไกลออกไปมีเสียงร้องของลูกนกอินทรีดังมาจากยอดเขาหวนฮาน

ผู้ศรัทธาจำนวนนับไม่ถ้วนราวกับกระแสน้ำพร้อมใจกันคุกเข่าลงเกิดเป็นคลื่นมนุษย์อันแน่นขนัด

องค์กรแห่งศาสนาหลวงหลายร้อยคนก็คุกเข่าลงเช่นกัน

เงินฉางเชิงสวมชุดนักพรตเด๋าก็ไม่ทำเทพยืนอยู่เบื้องหน้าฝูงชนใบหน้าอ่อนเยาว์ของเขาดูเป็นกังวลอยู่บ้าง ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร

กับภาพตรงหน้า

เขาย้อนคิดไปถึงเหล่าคนสำคัญที่เคยพบมา ได้ให้คำสั่งมราช ซูหลี และธิดาเทพ

ท้ายสุดเมื่อนึกถึงสวีไห่หวง ความกังวลก็ค่อยๆ หายไป เปลี่ยนเป็นความรู้สึกขอบคุณอย่างสงบและจริงใจ

ขณะเหลือบมองฝูงชนที่กำลังทำความเคารพदनอย่างศรัทธา เงินฉางเซิงก็ใช้เสียงที่สงบเยือกเย็นพูดขึ้น "ขอให้แสงศักดิ์สิทธิ์สถิตกับพวกท่านทุกคน"

"เขาไปเรียนคำพูดนั้นมาจากที่ใดกัน พูดตามตรง...ข้าหัวเราะไม่ออกเลยคราวนี้"

ถึงซานซือลิวใช้นิ้วเล็กม่านขึ้นเล็กน้อย มองดูสภาพภายนอกอย่างตกใจ

เจ้อชิวไม่ได้ออกไปจากรถม้าเพราะเขาไม่สนใจเรื่องพวกนี้

ถึงซานซือลิวไม่ลงจากรถม้าเพราะสาเหตุอื่น

ในสถานการณ์เช่นนี้เขาไม่มีทางออกไปแม้จะทุบตีเขาจนตายก็ตาม เพราะถ้าออกไป เขาต้องคุกเข่าทำความเคารพเงินฉางเซิง

เมื่อปีก่อนหลังจากที่ได้ให้คำสั่งมราชยืนยันสถานะของเงินฉางเซิง ถึงซานซือลิวได้เรียกประชุมสำนักศึกษาศาสนาหลวงเป็นการฉุกเฉิน ในการประชุมนั้นเขาประกาศอย่างชัดเจนว่าหากไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากคุกเข่าทำความเคารพเงินฉางเซิงเมื่ออยู่ภายนอก เช่นนั้นเมื่อกลับถึงสำนักศึกษาศาสนาหลวง เงินฉางเซิงจะต้องคุกเข่าคืนให้ถึงซานซือลิว

เจ้อชิวรู้ว่าเหตุใดถึงซานซือลิวจึงไม่ยอมออกจากรถม้า แต่ก็สงสัยว่าเหตุใดถึงไม่ล่อเลียนเงินฉางเซิงเหมือนเช่นเคย

ถึงซานซือลิวมองออกไปนอกหน้าต่างอย่างสงบและพึงพอใจ ดูเหมือน

กำลังคิดอะไรบางอย่าง

เขากำลังนึกถึงบทสนทนาของตนกับเงินฉางเชิงบนต้นไม้ใหญ่
ในสำนักศึกษาศาสนาหลวง

บางทีอีกไม่นานนักเขาก็ต้องกลับไปเวียนส่วยเพื่อสืบทอดตระกูลต่อไป
แบกรับภาระหน้าที่ของตน เป็นคนที่ร่ำรวยที่สุดในใต้หล้าที่ต้องถูกขัง
อยู่ในเมืองเมืองหนึ่ง แต่ก่อนจะถึงตอนนั้นเขาจะใช้ชีวิตอย่างเต็มที่ จะต่อสู้
ดิ้นรนไปกับเหล่าสหาย และจะทำตามสัญญาที่ได้ให้ไว้

หลังจากออกจากหมู่บ้าน พวกเขาก็มาถึงทางเข้าเขาหวนซานอย่างรวดเร็ว
เงินฉางเชิงถามขึ้น "จากตรงนี้ไปก็คือหอเทียนจีหรือ"

หอเทียนจีเป็นสถานที่ซึ่งมีชื่อเสียงที่สุดในโลกและน่าสนใจอย่างมาก
น้อยคนนักที่จะรู้ว่ามีที่ตั้งอยู่ที่ใดกันแน่

ด้วยฐานะของเงินฉางเชิงในปัจจุบัน หากเขาต้องการรู้ย่อมสามารถ
ตรวจสอบได้ แต่ก็เหมือนกับที่เขาไม่ค่อยรู้เรื่องราวเกี่ยวกับโลกของ
ผู้บำเพ็ญเพียรเหมือนในตอนที่มาถึงจึงดูใหม่ๆ เขาไม่สนใจเรื่องเหล่านี้
มากนัก เมื่อเทียบกันแล้ว ความรู้ในตำรานั้นมีความสำคัญกว่ามาก

"เจ้าโง่ หากหอเทียนจีอยู่ที่นี่ ทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนแปลงอันดับ
ต่างๆ คงทำได้เชื่องช้ามาก"

ไม่ต้องถามก็รู้ได้ คนเดียวที่กล้าพูดเช่นนั้นกับเงินฉางเชิงและยังชอบ
พูดอีกด้วยคงหนีไม่พ้นถึงซานซือลิว

เงินฉางเชิงชี้ไปที่ทางเข้า "แต่มันเขียนเอาไว้ว่า 'หอเทียนจี' นะ"

ถึงซานซือลิวนั้นค่อนข้างคุ้นเคยกับความไม่รู้ของเงินฉางเชิงในเรื่อง
เช่นนี้แล้วจึงอธิบาย "ไม่ว่าหอเทียนจีจะไปทำกิจการใดที่ไหนก็ตาม ที่นั่น
ก็คือหอเทียนจี อย่างในตอนนี้ต้องจัดงานชุมนุมตัมคิลา ดังนั้นที่แห่งนี้
ก็คือหอเทียนจี หากหอเทียนจีไปยังตงชวนเพื่อทำการประมุข ตงชวน

ก็จะเป็นหอเทียนจี"

เงินฉางเชิงทำความเข้าใจถ้อยคำเหล่านี้อย่างจริงจัง แต่ก็ไม่สามารถเข้าใจได้เท่าไรนัก

เจ้อชิวที่อยู่ด้านข้างกล่าวว่า "จงใจทำให้ลึกลับ"

องค์กรฯแห่งศาสนาหลวงหยุดยืนอยู่หน้าประตูทางเข้า

ราชันแห่งหลังไหมมองเงินฉางเชิงและกล่าวอย่างไร้อารมณ์ "อย่าทำให้ตำหนักหลังงาช้างหน้า"

สิ้นคำพูดเขาก็หันกลับและเดินย้อนไปตามทางลงเขา

เงินฉางเชิงรู้สึกสับสนอยู่บ้าง

เหมาชิวว้ออธิบาย "เรามาส่งท่านได้แค่นี้ ส่วนที่เหลือท่านต้องเดินไปด้วยตัวเอง"

"เอ๊ะ" นี่เป็นครั้งแรกที่ถึงซานสือลิวได้ยินเรื่องกฎเช่นนี้ เขาถามขึ้น "เพราะเหตุใด"

เหมาชิวว้อตอบ "คนที่ไม่ได้รับเชิญไม่อาจเข้าสู่ระยะห้าร้อยหลี่ของเขาหานซานได้ นี่คือกฎของหอเทียนจี"

เงินฉางเชิงถาม "แสดงว่านอกจากคนที่อยู่ในรายชื่อแล้ว คนอื่นไม่อาจเข้าไปได้เลยหรือ"

ถึงซานสือลิวตอบ "ไม่ใช่อย่างแน่นอน ตอนนั้นที่พ่อข้าเข้าร่วมงานชุมนุมต้มศิลา ผู้ติดตามประจำตระกูลก็อยู่กับเขาตลอดเวลา"

"คนที่ไม่ได้รับเชิญไม่อาจเข้า ผู้อาวุโสของหอเทียนจีไม่ได้เชิญพวกเราเข้าเขาหานซาน พวกเราจึงไม่อาจเข้าไปได้"

ขณะเหมาชิวว้อกล่าว อารมณ์ของเขาดูเหมือนจะซับซ้อนอยู่บ้าง

เงินฉางเชิงสับสนยิ่งกว่าเดิมพลางคิดในใจว่าศาสนาหลวงเป็นศาสนาของโลกนี้ ต่อให้หอเทียนจีแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม แต่มีสิทธิ์อันใดมาห้ามกีดกันศาสนาหลวงเช่นนี้

ถึงซานสือลิวโพล่งออกมา "ต้องมีปัญหาระหว่างใต้เท้าสังฆราชกับ
ผู้อาวุโสของหอเทียนจีเป็นแน่"

เหมาซิ่วฉีมองไปที่เขาจากนั้นก็หัวเราะพลางส่ายหน้า ก่อนหันหลัง
เดินลงจากเขาไปพร้อมกับองค์กรแห่งศาสนาหลวง

เมื่อเข้าไปในเขาหนานซานก็จะอยู่ในการควบคุมของหอเทียนจี
ดังนั้นการดูแลความปลอดภัยจึงเป็นหน้าที่ของหอเทียนจี

ถึงซานสือลิวคาดเดาถูกแล้ว ต้องมีความขัดแย้งระหว่างใต้เท้า
สังฆราชกับผู้อาวุโสของหอเทียนจีอย่างแน่นอน ทำให้ผู้อาวุโสของหอเทียนจี
ปฏิบัติอย่างหยابคายต่อศาสนาหลวง ทั้งยังห้ามเหมาซิ่วฉี ราชันแห่ง
หลิงไห่ และพวกขบวณจากศาสนาหลวงเข้าสู่เขาหนานซาน กระนั้นเขาก็
ยังแสดงความเคารพต่อว่าที่สังฆราชเป็นอย่างสูง

ผู้ดูแลของหอเทียนจียืนรออยู่ที่เส้นทางภูเขา สีหน้ามีความเคารพ
นบนอบ

เงินฉางเซิงจำคนผู้นี้ได้ เขาคือจิตรกรชั้นรวบรวมดวงดาวที่ทำ
หน้าที่บันทึกการประลองยุทธ์หน้าสำนักศึกษาศาสนาหลวง

วันนี้เขาหนานซานเปิดประตู ผู้บำเพ็ญเพียรจากทั่วผืนพิภพต่างก็
เดินทางมายังเขาสูงนี้

ภายใต้การนำทางของผู้ดูแลของหอเทียนจี พวกเงินฉางเซิงจึง
ไม่ต้องเดินไกลนักก่อนจะได้พบกับพวกผู้บำเพ็ญเพียรกลุ่มอื่น

ดังเช่นที่คาดไว้ ห้ามเข้าเว้นแต่ได้รับคำเชิญ นี่คือนิยามสำหรับ
ศาสนาหลวงโดยเฉพาะ ในหมู่ผู้บำเพ็ญเพียรนั้นเห็นได้ชัดว่ามียอดฝีมือ
ที่มาเพื่อช่วยดูแลผู้เยาว์ของตนไม่ให้เกิดเหตุการณ์บานปลาย

แต่ไม่ว่าจะเป็นยอดฝีมืออาวุโสที่มีการบำเพ็ญเพียรลึกล้ำ หรือ
ยอดฝีมือรุ่นเยาว์ที่มั่นใจในตัวเองและภาคภูมิ หากได้พบกับเงินฉางเซิง

ก็ต้องรีบหนีทางให้

คนธรรมดาไม่อาจเข้ามาในเขหานานาได้ และไม่มีผู้บำเพ็ญเพียร คนใดมีผู้นำทาง พวกเขาต้องเดินไปตามเส้นทางภูเขาด้วยตัวเอง แต่พวกเขาต่างก็มีสายตาที่แหลมคม ในเมื่อพวกเงินฉางเชิงมีผู้ดูแลระดับสูงของหอเทียนจี้นาจาง หมายความว่าเขาไม่ใช่คนธรรมดาอย่างแน่นอน

ครั้นเงินฉางเชิงเดินผ่านคนเหล่านั้น บางคนก็ดูเหมือนจะจดจำเขาได้ เส้นทางภูเขาจึงเต็มไปด้วยเสียงอุทานอยู่ขณะหนึ่ง พวกเขาตระหนักว่าแค่หนีทางให้หนีนั้นยังไม่พอ ผู้คนเริ่มคำนับ มีผู้บำเพ็ญเพียรพนजरคนหนึ่งถึงขั้นคุกเข่าลงบนทางเดินและกราบเงินฉางเชิง

เงินฉางเชิงกำลังจะทำบางอย่าง ทว่าพลันเห็นคนที่อยู่ด้านหน้าเสียก่อน

คนผู้นี้มีรูปโฉมหล่อเหลา มีกลิ่นอายเย็นเยียบยากอธิบายบนใบหน้า และใส่ชุดยาวสีเหลือง เขาก็คือจางฮุยแห่งสำนักไหวย่วน

เด็กหนุ่มผู้นี้ที่เข้าร่วมการสอบใหญ่เมื่อปีก่อนได้กลายเป็นคนที่สุขุมมากขึ้น โฟพลังปราณที่แผ่ออกมาร่างก็แข็งแกร่งยิ่งขึ้น

เส้นทางภูเขาเงียบงันในทันที

เรื่องราวเกี่ยวกับพวกเงินฉางเชิงจากสำนักศึกษาศาสนาหลวงกับศิษย์จากสำนักไหวย่วนในการสอบใหญ่เมื่อปีก่อนและเรื่องที่เกิดขึ้นในสุสานเทียนชูได้เป็นที่รู้จักกันไปทั่วนานแล้ว

บรรยากาศเริ่มตึงเครียด ไม่มีใครรู้ว่าจางฮุยจะทำอะไรและเงินฉางเชิงจะตอบโต้อย่างไร

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง จางฮุยก็ประสานมือโค้งกายลงช้าๆ จนแทบจรดพื้น

ท่าทางการโค้งของเขามากเกินกว่าปกติ มารยาทนับว่างดงาม สมบูรณ์แบบ

ตอนที่ 55 ผู้เที่ยงธรรม จรขวางทาง

สีหน้าจางอยู่ในตอนนี้มองไม่ออกว่าขุนเคื่อง ไม่ยินยอม หรือว่า
ไร้อารมณ์

เวลาสามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ ได้มากมาย ในเวลาสั้นๆ
เพียงหนึ่งปี การบำเพ็ญเพียรของจางฮงฮุยก้าวหน้าไปมาก ตอนนี้เขาอยู่
อันดับสี่บนทำเนียบเตียนจินแล้ว

แต่คู่ต่อสู้ของเขาไม่ได้อยู่ระดับเดียวกันอีกต่อไป

นี่ไม่ได้พูดถึงระดับการฝึกบำเพ็ญเพียร แต่เป็นสถานะ

แม้ว่าความแข็งแกร่งของพวกเขาก็ใกล้เคียงกัน แต่จางฮงฮุยจะกล้า
แสดงความไม่เคารพต่อเงินฉางเซิงได้อย่างไร

เส้นทางภู่เขายังคงเรียบง่าย

สายตามากมายจับจ้องไปที่เงินฉางเซิง

ตราบนิดเดียวที่เขายังไม่พูด จางฮงฮุยก็ยังคงต้องทำความเคารพอยู่เช่นนั้น

ริมฝีปากของถังซานสื่อลี้วฉาบทาไปด้วยความเย้ยหยันขณะเตรียม
จะอ้าปากพูด

เจ้าชีวิตสายหน้า

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า ผู้ดูแลของหอเทียนจีเล็กคิ้วขึ้นเล็กน้อย ไม่กล้าตำหนิเงินฉางเชิงในเรื่องใดทั้งนั้น แต่ต้องมีคำตำหนิมากมาย อยู่ในใจของเขาอย่างแน่นนอน

เงินฉางเชิงไม่ได้ตั้งใจทำให้จงฮู่ฮ้อบอาย เขาเพียงแค่มองคุ่นชินกับเรื่องเช่นนี้ ไม่คาดคิดว่าจงฮู่จะคำนับเขา แม้แต่ตอนที่เหล่าผู้ศรัทธากราบกรานเขาที่หมู่บ้านเชิงเขา เขาก็ไม่ได้รู้สึกว่าตนเองเป็นที่สังฆราชแต่อย่างใด

ทันใดนั้นทุกคนบนเขาก็รู้สึกเย็นเยียบ

เพราะเงินฉางเชิงเคลื่อนไหวแล้ว

เขาประสานมือโค้งกาย คำนับตอบจงฮู่ ไม่มีความไม่เคารพอันใดให้เห็น ท่วงท่าก็สมบูรณ์ไร้มลทิน

ด้วยสถานะในปัจจุบันของเขา หากจงฮู่คำนับให้เขาด้วยความเคารพ เขาเพียงแค่มองกลับไม่กี่คำก็พอ แต่เขากลับคำนับตอบอย่างจริงจัง นอกจากนี้ยังใช้ท่าที่ซึ่งใช้กับผู้บำเพ็ญเพียรรุ่นเดียวกัน

บรรยากาศตึงเครียดก่อนหน้านี้สลายไปในทันที ทุกคนมองดูเงินฉางเชิงอย่างชื่นชมอยู่ลึกๆ ในใจ

ทุกคนล้วนรู้สึกยินดี ยกเว้นถึงซานซือลิว มีแต่เงินฉางเชิงกับเจ้อชิวที่ได้ยินเขาบ่น "สงสัยคนที่อ่านตำรามากเกินไปจะกลายเป็นเช่นนี้เหมือนกันหมด"

เงินฉางเชิงหันกลับไปถามเขา "หมายความว่าอย่างไร"

ถึงซานซือลิวตอบ "เจ้ากลายเป็นโก่วหานซือไปแล้ว"

เงินฉางเชิงตอบ "ขอบคุณ"

ในมุมมองของเขา การเป็นคนแบบโก่วหานซือ นั้นนับเป็นคำชมเชย ถึงซานซือลิวยิ้มเยาะ "เสแสร้ง"

เงินฉางเชิงชะงักค้าง จากนั้นก็ส่ายหน้าอย่างจุนใจ ก่อนก้าวเดิน

ต่อไปตามทางบนเขา

ผู้บำเพ็ญเพียรร้อยกว่าคนติดตามมาด้านหลัง ไม่มีใครกล้าเดิน
นำหน้าเขา

พวกคนบนเขาตอนนี้ดูเหมือนจะฮึกเหิมขึ้นมาเล็กน้อย ทว่าพวกเขา
เดินไปได้ไม่ไกลก็ต้องหยุดลงอีกครั้ง

ครั้งนี้ไม่ใช่เพราะคนคั่นหน้าที่เคยมีเรื่องกับเงินฉางเชิงปรากฏตัว
บนทางเดิน หากแต่เป็นเพราะมีคนจงใจยืนอยู่กลางถนนขวางทาง
เอาไว้

เงินฉางเชิงไม่รู้จักคนผู้นี้ แต่มีคนจำนวนไม่น้อยที่รู้จัก

อันดับห้าบนทำเนียบเซียวเหยา แม่ทัพที่อายุน้อยที่สุดของเผ่ามารและ
ยอดฝีมือที่มีพรสวรรค์สูงล้ำที่สุดในรอบร้อยปี ผู้เกิดริมสองฝั่งแม่น้ำหงเหอ
นอกเหนือจากองค์หญิงลั่วลั่ว

ยอดฝีมือเผ่ามารผู้นี้มีนามอันน่ารักว่าเสี่ยวเต๋อ*

อย่างไรก็ตาม ทุกคนที่รู้จักเขาย่อมรู้ว่ายอดฝีมือเผ่ามารผู้นี้ไม่ได้
น่ารักแม้แต่หน่อย และนับว่าน่ากลัวมากทีเดียว

"เจ้าคือเงินฉางเชิงใช่หรือไม่"

เสี่ยวเต๋อมองดูอีกฝ่ายขณะที่พูด ปอยผมสีดำที่ขมับทั้งสองข้าง
ลอยขึ้น แฝรัศมีที่ไม่โอนอ่อนผ่อนตามออกมา

สำหรับคำถามนั้น แม้แต่คนที่มีความอดทนสูงอย่างเงินฉางเชิง
ก็ยังรู้สึกระอาเมื่อได้ยิน เขาจึงได้แต่พยักหน้าโดยไม่พูดอะไร

ในมุมมองของเสี่ยวเต๋อ การที่เงินฉางเชิงไม่ยอมเปิดปากพูดนั้น
เป็นการดูหมิ่น

หรือบางทีเขาอาจจะรอให้เงินฉางเชิงดูหมิ่นเขา เพื่อที่จะได้ฉวย
โอกาสนั้นแสดงความโกรธออกมา

* เสี่ยวเต๋อ แปลว่าเด็กน้อยผู้มีคุณธรรม

"ข้าจะตีเจ้าให้ตาย" เขาพูดกับเงินฉางเชิงอย่างจริงจัง

นัยน์ตาใสกระจ่างของเขาแผ่แสงสีน้ำตาลออกมา ไอพลั่งปรภาณ
อันน่ากลัวพุ่งออกจากร่าง

เงินฉางเชิงรู้สึกสับสนอยู่บ้าง เห็นได้ชัดว่ายอดฝีมือเผ่ามารผู้นี้
จงใจหาเรื่องเขา แน่หนอนว่าคนผู้นี้คงไม่ตีเขาจนตายจริงๆ แต่ที่จงใจพูด
อย่างโหดเหี้ยมไร้เหตุผลเช่นนี้ก็เพื่อจะทำให้เขาเสียเกียรติ

ช่างน่าแปลกใจ ลั้วลั้วทำให้เขามีความสัมพันธ์กับเผ่ามารด้วยดี
เสมอมา ฤดูสารทปีก่อนเขาก็ได้รับรางวัลจากเมืองไปตี

ฝูงชนบนเขาสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น พวกเขา
คิดเหมือนกับเงินฉางเชิง ทั้งหมดล้วนรู้ว่ายอดฝีมือเผ่ามารผู้นี้ไม่อาจตี
เงินฉางเชิงจนตายได้อย่างแน่นอน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะ
ไร้ความสามารถ เพียงแต่สถานะของเงินฉางเชิงนั้นพิเศษเท่านั้นเอง

ไม่ว่าเงินฉางเชิงจะมีพรสวรรค์อันน่าตื่นตะลึงเพียงไร ต่อให้เขา
เคยเอาชนะผู้บำเพ็ญเพียรชั้นรวบรวมดวงดาวระดับต้นได้ แต่ก็ยังมี
ช่องว่างใหญ่หลวงระหว่างเขากับห้าอันดับแรกบนทำเนียบเชียวเหยา
ต้องรู้ว่าสำหรับเสียเวต่อนั้นกล่าวได้ว่าสามารถต่อสู้ซึ่งหน้ากับหวังฟัว
และเชียวจางได้

"เจ้าไม่เข้าใจหรือ" ถึงซานสื่อลิวหันไปถาม

เงินฉางเชิงส่ายหน้า

"ที่สองฝั่งแม่น้ำหงเหอ จำนวนยอดฝีมือรุ่นเยาว์ที่อยากแต่งกับ
องค์หญิงลั้วลั้วมีนับไม่ถ้วน ในบรรดาคนเหล่านั้น ไม่ว่าจะเป็นในเรื่อง
ของพรสวรรค์การฝึกบำเพ็ญเพียร ความแข็งแกร่ง หรือภูมิหลังครอบครัว
เสียเวต่อนับว่ามีโอกาสที่จะสมหวังมากที่สุด ซึ่งก็หมายความว่าหากไม่มี
อะไรเหนือความคาดหมายเกิดขึ้น ในเวลาไม่กี่ปีเขาก็จะรับรององค์หญิงลั้วลั้ว
มาเป็นภรรยา ยิ่งไปกว่านั้นหากองค์หญิงลั้วลั้วไม่อาจสืบทอดวิชาของ

จักรพรรดิชาวใต้ เขาก็จะกลายเป็นผู้นำคนต่อไปของเผ่ามาร แต่เจ้ากลับเป็นคนทำให้เรื่องทั้งหมดนี้กลายเป็นเรื่องไม่แน่นอนขึ้นมา"

หลังจากได้ยินคำอธิบายของถึงซานสือลิว เจินฉางเชิงก็รู้สึกต่างไป เมื่อมองไปที่เด็กหนุ่มเผ่ามารผู้นั้น

"เจ้าแก้ไขปัญหาลิ้นลมปราณขององค์หญิงลั่วลั่ว ก็เหมือนกับเป็นการเปลี่ยนกฎที่ปกครองดินแดนเผ่ามารมานานหลายหมื่นปี ไม่ว่าจะเป็นมองจากมุมนี้หรือจากความสัมพันธ์ของเจ้ากับองค์หญิงลั่วลั่ว หากข้าเป็นเสี่ยวเต๋อ ข้าก็มีเหตุผลให้ฆ่าเจ้า"

หลังจากอธิบายเสร็จแล้ว ถึงซานสือลิวก็เดินไปยืนอยู่หน้าเสี่ยวเต๋อ รูปร่างเสี่ยวเต๋อไม่ได้สูงใหญ่กำยำเท่าไรนัก เทียบกับเซวียนหยวนพั่วแล้วผมบางกว่ามาก แต่กลับให้ความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่กว่า

นี่คือแรงกดดันที่แผ่ออกมาจากยอดฝีมือที่แท้จริง

ถึงซานสือลิวสีหน้าเคร่งเครียดอย่างยิ่ง เขารู้ดีว่าใครทั้งหมดบนเส้นทางภูเขาแห่งนี้ว่าหากยอดฝีมือเผ่ามารคนนี้เกิดบัคคั้งขึ้นมา ต้องกล้าโจมตีเจินฉางเชิงเป็นแน่ แต่ปัญหาก็คือไม่ว่าจะมองอย่างไร ก็มีเหตุผลสมควรให้บัคคั้งจริงๆ

"เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าเป็นใคร" เขาถามเสี่ยวเต๋อ

เสี่ยวเต๋อหรีตา แสงสีน้ำตาลดุดันในส่วนลึกของนัยน์ตาค่อยๆ จางลง เขาปรับเสียงเล็กน้อยก่อนตอบ "นายน้อยสกุลถึง"

"ในเมื่อเจ้าจำข้าได้ เช่นนั้นก็สะดวกขึ้นหน่อย เผาของเจ้าทำการค้ากับเรามานานจนนับปีไม่ถ้วนแล้ว ดังนั้นเจ้าคงรู้ดีอยู่แล้วว่าสกุลถึงเรานั้นเป็นพ่อค้าที่ชื่อตรง"

"เจ้ามีธุระอะไรจะเจรจากับข้า"

"เจ้าอยากแต่งงานกับองค์หญิงลั่วลั่วหรือไม่"

"ทุกเผ่าสองฝั่งแม่น้ำหงเหอ แม้กระทั่งบรรดาสิงสาราสัตว์ที่อยู่ลึก

เข้าไปในปากก็ยี้รู้เรื่องนี้" น้ำเสียงของเสี่ยวเต๋อเคร่งเครียดขึ้น "เจ้ากำลังจะบอกข้าว่าเพราะเขาเป็นอาจารย์ขององค์หญิงลั่วลั่ว ข้าจึงควรปฏิบัติกับเขาให้ดี และในเวลาที่สำคัญเขาอาจช่วยข้าหลุดบางอย่างก็ได้"

ถึงซานซือลั่วหนึ่งค้ำ ผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็ถอนหายใจ "ใครบอกว่าเผ่ามารไร้สมองกันนะ"

เสี่ยวเต๋อยิ้ม "น่าจะเป็นมนุษย์ไร้สมองกล่าวไว้"

ถึงซานซือลั่วตอบ "เช่นนั้นเราก็คงไม่อาจเจรจากันได้แล้วสินะ"

"เพราะนี่ไม่ใช่เรื่องการค้าตั้งแต่แรกแล้ว มันเป็นการขโมย" เสี่ยวเต๋อผินเค้นรอยยิ้มออกมา "ดูจากความสัมพันธ์อันดีระหว่างทั้งสองฝ่าย ข้าคงไม่อาจกล่าวโทษเจ้าได้ แต่บอกข้าที่ข้าว่าข้าไม่ควรโกรธเขาด้วยเหตุผลอันใด ข้าผิดตรงไหนที่อยากจะให้เขาให้ตาย"

ถึงซานซือลั่วตอบ "ใครขโมยใครกัน เมื่อเป็นเรื่องต้องใช้ปัญญา เจ้าก็ฉลาดและใจเย็นยิ่งกว่าผู้ใด เมื่อเจ้าต้องการจะเล่นบทขุนเฉียวตรงไปตรงมา เจ้าก็เอาด้านนี้ออกมาใช้ ถ้าเราเจรจากันกัน ข้าควรจะคุยกับด้านไหนของเจ้าดีล่ะ"

"ไม่ว่าเจ้าจะเจรจากับด้านไหนของข้า เจ้าก็ต้องบอกเงื่อนไขมาก่อน" รอยยิ้มของเสี่ยวเต๋อจางไปและกล่าวอย่างเรียบเฉย "สองฝั่งแม่น้ำหงเหอ ดินแดนเผ่ามารอันไพศาล ผู้อยู่อาศัยนับไม่ถ้วน ข้าสูญเสียไปมาก เจ้าจะชดเชยให้ข้าเท่าไร"

ถึงซานซือลั่วกำลังจะพูดออกไป เสียงของเงินฉางเซิงก็ดังขึ้นอย่างสงบและเด็ดเดี่ยว "สองฝั่งแม่น้ำหงเหอ ดินแดนเผ่ามารอันไพศาล ผู้อยู่อาศัยนับไม่ถ้วน...สิ่งเหล่านี้ไม่เคยเป็นของเจ้าและเจ้าก็ไม่เคยได้มันมา เช่นนั้นเจ้ายกเอาความสูญเสียอันใดมาพูดถึง"

เขาเดินมาข้างกายถึงซานซือลั่วและมองไปที่เสี่ยวเต๋อ "ข้าไม่เข้าใจเรื่องการเจรจาของพวกเจ้า แต่ข้ารู้ว่า จะทำการค้าหรือเจรจาเรื่องใด

ก็ตาม เจ้าไม่ควรแลกเปลี่ยนสิ่งที่ไม่ใช่ของเจ้าเพื่อหาทำไร"

เขามองดวงตาของเสี่ยวเต๋อพร้อมกล่าวอย่างชัดเจนโดยไม่มีท่าทีว่าจะยอมถอย "แม่น้ำหองเหอแปดร้อยหลี่ไม่เคยเป็นของเจ้า ลั่วลั่วก็ไม่เคยเป็นของเจ้า ต่อให้เจ้าเป็นยอดฝีมือเฒ่ามารที่อยู่อันดับต้นๆ ของท่าเหียบเซียวเหยา แต่เจ้ามีคุณสมบัติอะไรมายืนตรงหน้าข้าและถามหาเหตุผลจากการค้า และเรียกร้องขอค่าชดเชย"

ภูเขานิ่งสงัด เงียบจนแม้แต่นกยังดูเหมือนจะหยุดส่งเสียงร้อง

หากบอกว่าความเงียบตอนที่พบกับจิงฮุ่ยนั้นทำให้ผู้คนกระอักกระอ่วนเพราะความตึงเครียด ความเงียบงันในตอนนั้นก็ทำให้ผู้คนรู้สึกไม่สบายใจอย่างยิ่ง

เพราะเงินฉางเซิงกำลังเผชิญหน้ากับเสี่ยวเต๋อซึ่งอยู่อันดับต้นๆ ของท่าเหียบเซียวเหยา อีกทั้งเสี่ยวเต๋อเสียผลประโยชน์มากมายก็เพราะเขา เป็นความสูญเสียเกินกว่าที่จิงฮุ่ยได้รับมากนัก ยิ่งไปกว่านั้นต่อให้มีสกุลถึงแห่งเวินฮุ่ยช่วยออกหน้า ทว่าเด็กหนุ่มเฒ่ามารคนนี้ก็ไม่ได้คิดที่จะลดราวาศอก แล้วตอนนี้เงินฉางเซิงยังแสดงความแข็งขันที่ยากจะให้เห็นออกมา

เสี่ยวเต๋อพลันหัวเราะออกมาอย่างแทบจะบ้าคลั่ง แสงสีน้ำตาลในดวงตาแปรเปลี่ยนเป็นสว่างไสวดูประกายที่เจิดจ้าที่สุดบนเกลียวคลื่น จากนั้นก็หรีดพลาংกล่าวกับเงินฉางเซิง "ดูเหมือนเจ้าเชื่อว่าข้าไม่กลัวดีเจ้าจนตาย"

เงินฉางเซิงตอบ "ข้าไม่เชื่อว่าเจ้ามีความสามารถที่จะดีข้าจนตาย"

สองประโยคนี้นับว่าแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

ในสายตาของเสี่ยวเต๋อ ต่อให้เงินฉางเซิงมีความรู้กว้างขวางแค่ไหนเหนือล้ำกว่าผู้บำเพ็ญเพียรทั่วไปมากมายเพียงใด ต่อให้สามารถบรรลุถึงจุดสูงสุดของขั้นทะลวงอเวจีด้วยวัยเพียงแค่สิบหกปี เอาชนะยอดฝีมือ

ชั้นรวบรวมดวงดาวระดับต้นจากสำนักในจินตมามากเท่าไร หรือชนะ
สวี่โหย่วหรบนสะพานไฉ่เหอได้ก็ตาม... เขาก็ยังสามารถสังหารเงินฉางเซิง
ได้โดยใช้นิ้วมือเดียวเท่านั้น

แต่เงินฉางเซิงได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งสังฆราช...
เขาจึงใช้คำว่า 'กล้า'

เงินฉางเซิงกลับใช้คำว่า 'สามารถ' แน่แน่นอนว่าเขาย่อมไม่ใช่คู่ต่อสู้ของ
อันดับห้าในทำเนียบเซียวเหยา แต่เขาก็เชื่อว่าตนคงไม่พ่ายแพ้ง่ายดายนัก

ความมั่นใจของเขานั้นย่อมต้องมีเหตุผลสนับสนุน อย่างเช่นกระบี่
นับไม่ถ้วนในซ็อนคม อย่างเช่นหินมุกทั้งห้าในมือของเขา อย่างเช่น
วิชาดาบที่ได้เรียนตอนอยู่ในสุสานเทียนชู เขามีเหตุผลมากมายแต่คนอื่น
ไม่รู้ แม้แต่ถึงซานซือลือกก็รู้ถึงความแข็งแกร่งที่แท้จริงของซ็อนคม
ดังนั้นเขาจึงรู้สึกแปลกประหลาดอยู่บ้างหลังจากได้ยินคำพูดนี้

และนี่เป็นความอภัยศอดสูสำหรับยอดฝีมือแห่งทำเนียบเซียวเหยา

ตอนที่ 56

ชายชุดเขียวครามที่พลันปรากฏกายขึ้น

ในตอนที่เสื้อเขียวเต๋อปรากฏตัวขึ้น ผู้ดูแลของหอเทียนจีก็ลอบส่งข่าวให้กับคนในเขานานชานแล้ว ทว่าเมื่อเขาเห็นประกายแสงสีน้ำตาลในดวงตาของเสื้อเขียวเต๋อเข้มขึ้นก็รู้ว่าสายเกินไปแล้ว ผู้ดูแลของหอเทียนจีเตรียมที่จะพุ่งไปด้านหน้าเงินฉางเชิงเพื่อปกป้องเขาและหวังว่าทางเขานานชานจะส่งคนมาโดยเร็วที่สุด

ยอดฝีมือเผ่ามารที่แสนจะหยิ่งผยองผู้นี้เป็นที่รู้จักกันดีว่ามีทั้งปัญญาและความบ้าคลั่ง เมื่อตัดสินใจลงมือก็ต้องคิดคำนวณความเป็นไปได้ทั้งหมดไว้แล้ว ต่อให้เขาไม่อาจสังหารเงินฉางเชิง แต่ทราบได้ที่เขาพยายามว่าที่สังฆราชไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม ก็นับว่าเขาบรรลุเป้าหมายแล้ว

อย่างไรก็ตามหอเทียนจีไม่ต้องการเห็นสิ่งนี้เกิดขึ้น แม้จะมีปัญหาระหว่างได้ทำสังฆราชกับผู้อาวุโสหอเทียนจี แต่หอเทียนจีจะยืนยันว่าที่สังฆราชถูกห้ามหมิ่นในอาณาเขตของตนได้อย่างไร

นอกเหนือจากผู้ดูแลของหอเทียนจี ยังมีผู้บำเพ็ญเพียรอีกหลายสิบคนที่จับด้ามกระบี่ซึ่งแขวนอยู่ข้างเอวและมองดูเสื้อเขียวเต๋ออย่างระแวดระวัง สำหรับผู้บำเพ็ญเพียรพเนจรที่ทราบกรณณเงินฉางเชิงถึงกับชักกระบี่

ออกมาอยู่ในมือแล้ว ดวงตาเย็นเยียบอย่างยิ่ง ดูเหมือนว่าหากเสียแต่อก
กล้างมือ ผู้บำเพ็ญเพียรผู้นี้ก็จะยอมสละชีวิตเพื่อปกป้องเกียรติของ
เงินฉางเชิง

ทั้งนี้เพราะผู้บำเพ็ญเพียรหลายสิบคนบนเส้นทางภูเขานี้ต่างก็เป็น
มนุษย์ และยังเป็นผู้ศรัทธาในศาสนาหลวงอีกด้วย พวกเขาจะปล่อยให้
ว่าที่สังฆราชของศาสนาหลวงถูกเผ่ามารหยามเกียรติได้อย่างไรกัน

เสียแต่มองดูผู้บำเพ็ญเพียรหลายสิบคนที่เตรียมพร้อมโจมตี
แววตาผุดประกายดุจถูกหยามหยัน สีหน้าของเขาไม่ได้เคร่งเครียดขึ้น
กลับกันเขาเอามือไพล่หลัง รวากับดูแคลนทุกคนอย่างที่สุด

เมื่อเขาทำเช่นนั้น ร่างกายที่เดิมทีไม่ได้สูงใหญ่นักก็พลันดูเหมือน
จะกลายเป็นภูเขาลูกขึ้นมา

เขาจ้องมองเหล่าผู้บำเพ็ญเพียรเผ่ามนุษย์จากที่สูง

เสียแต่อนั้นเป็นยอดฝีมือตัวจริง การรวบรวมดวงดาวของเขา
เป็นไปอย่างสมบูรณ์แบบ ถึงขนาดสามารถสัมผัสได้ถึงเขตแดนของชั้น
เทพศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างเลื่อนรางอีกด้วย

ภายใต้เท้าผู้ศักดิ์สิทธิ์และลมฝนแปดทิศ นอกจากขุนพลเทพระดับสูง
ของต้าโจว ผู้ยิ่งใหญ่ของศาสนาหลวงและสำนักต่างๆ พวกยอดฝีมือบน
ทำเนียบเซียวเหยาอย่างหวังฟั่ว เซียวจาง และเหลียงหวังซุน จะมีใครอีก
ที่สามารถเป็นคู่มือเขาได้

สายลมจากป่าเขาพัดพาใบไม้เหลืองม้วนขึ้นเป็นเกลียว นำมาซึ่ง
ความกดดันที่แทบจะเกินจินตนาการ

ไม่ว่าจะเป็นผู้บำเพ็ญเพียรพเนจรที่ชักกระบี่ออกมา หรือผู้บำเพ็ญเพียร
เผ่ามนุษย์ที่พร้อมต่อสู้กับหลายสิบคนแล้วแต่ตระหนักได้ว่าตนไร้
ความสามารถที่จะโจมตีและสูญเสียความกล้าที่จะโจมตีไป ผู้ดูแล
ของหอเทียนเจิงก็รู้สึกสำนึกผิดอย่างรุนแรงในการจัดการสิทธิ์เข้าออก

เขาหานซานในครั้งนี้

เหตุใดพวกเขาต้องห้ามองครักษ์แห่งศาสนาหลวงไม่ให้คุ้มครอง
ส่งเงินฉางเชิงเข้ามาในภูเขาด้วย

หากเหมาซิ่ววี่หรือราชันแห่งหลังไห่อยู่ที่นี้ มีหรือที่ยอดฝีมือ
เผ่ามารผู้นี้จะกล้าทำตัวหยาบคายเช่นนี้

จงอยู่ที่ยืนอยู่ด้านหลังฝูงชนตลอดเวลาใบหน้าขาวซีด แต่ดวงตา
ส่องประกายดุจดัง เขาส่งเสียงฮึดฮัดไม่พอใจในขณะที่มือกำกระบี่
เอาไว้

เจอซีว่แม้มีสีหน้าเรียบเฉย แต่เขาของเขางอลง ดวงตาจับจ้อง
ไปที่ลำคอของเสี่ยวเต๋อราวกับหมาป่าที่หิวโหย นัยน์ตาเปลี่ยนเป็นสีแดง
อย่างฉับพลันขณะที่เขาเตรียมตัวจะจำแลงกาย

เงินฉางเชิงยืนอยู่หน้าสุดย่อมสัมผัสถึงแรงกดดันได้อย่างเข้มข้น
ชัดเจนที่สุด กล่าวได้ว่าแรงกดดันที่แผ่ออกมาจากเสี่ยวเต๋อกว่าครึ่งหนึ่งนั้น
ตกอยู่ที่เขา

สีหน้าของเงินฉางเชิงแปรเปลี่ยน ก่อนจะยกมือซ้ายขึ้นช้าๆ
ท่ามกลางลมภูเขาที่พัดกระพือ

เขาถือกระบี่สั้นด้วยมือซ้าย นี่เป็นวิธีของเขาในการกล่าวคำว่า
'เชิญ'

กระบี่นี้ชื่อว่าไร้ราศี ฝักกระบี่คือชอนคม และเขาก็ถือกระบี่ที่ชอน
อยู่ในฝัก ในตอนนี้เขาพร้อมที่จะแสดงความแหลมคมออกมาแล้ว

อันที่จริงแล้วทั้งในการประลองระหว่างสำนักที่หน้าสำนักศึกษา
ศาสนาหลวงและในการต่อสู้บนสะพานไม้เหินกับส่วโหย่วหวง เงินฉางเชิง
ไม่เคยแสดงความแข็งแกร่งทั้งหมดออกมาเลย ยามนี้เมื่อเผชิญหน้ากับ
คู่ต่อสู้ระดับเดียวกับหวังฟู่ ยอดฝีมือลำดับต้นๆ ของท่าเนียบเสี่ยวเหยา
จึงเป็นไปได้ที่เขาจะเก็บงำฝีมือเอาไว้

ในการต่อสู้ที่จะเกิดขึ้นนี้ เงินฉางเซิงไม่รู้ว่าผลสรุปจะเป็นเช่นไร
เขาอาจถูกกำหนดให้พ่ายแพ้เอาไว้อแล้ว เพียงปรารถนาจะลองดูว่าตน
จะแทงได้สักกระบี่หรือไม่

ฝึกกระบี่บรรจู้ไว้ด้วยหมื่นกระบี่ จะเป็นกระบี่ใดก็ได้ทั้งนั้น
หรือมิเช่นนั้นเขาก็อยากดูว่าจะสามารถฟันคนผู้นี้ได้สักดาบหนึ่ง
หรือไม่

เขาทำความเข้าใจเพลงดาบหนึ่งร้อยแปดกระบวณท่าตรงหน้า
ศิลาจารึกหักขาด จะกระบวณท่าดาบใดก็ได้ทั้งนั้น

ครั้นเห็นสีหน้าของเงินฉางเซิง เลี้ยวเต๋อกี้หรีตาลงยิ่งกว่าเดิม
ดูประดุจเสือที่จับเหยื่อระหว่างนอนอาบแดด* แววดตาที่ออกมาจาก
ดวงตาดเล็กเรียวนั้นเย็นเยียบขึ้น แสงสีน้ำตาลก็ยิ่งทวีความโหดเหี้ยม
แล้วเขาก็ต้องประหลาดใจเมื่อตระหนักว่าคนผู้นี้แข็งแกร่งยิ่งกว่าชาวสื่อ
เสียอีก ถึงกับสามารถต้านแรงกดดันของเขาได้ชั่วขณะหนึ่ง

"โปรดหลีกทางด้วย"

พลันบนทางเดินมีคนมาถึงอย่างกะทันหัน

คนผู้นี้ใส่ชุดสีเขียวคราม ก้มหน้าก้มตา น้ำเสียงก็ทุ้มเบาอย่างยิ่ง
ให้ความรู้สึกวุ่นอบน้อมอย่างมาก หรือกล่าวได้ว่าเขาเป็นคนที่ไม่สร้าง
ความประทับใจใดๆ ให้กับผู้ที่ได้พบเห็นเลย

ฝูงชนค่อยๆ เปิดทางออกให้ชายชุดสีเขียวครามที่พลันปรากฏตัว
ขึ้นมา

"ขอบคุณ" เขาก้มหน้าเดินตรงต่อไป

หลังจากพวกเขาเปิดทางไว้แล้วฝูงชนถึงตระหนักได้ว่าสถานการณ์
นั้นแปลกประหลาดเพียงใด

* เสือที่จับเหยื่อระหว่างนอนอาบแดด มาจากคำพังเพย 'เสือก็มีช่วงเวลาที่จะหลับเช่นกัน' ใช้เปรียบเทียบ
ว่าแม้จะเป็นคนเก่งเพียงใดก็ยังมีช่วงเวลาที่เหมาะสมในการเล่น

ก่อนหน้านี้บริเวณนี้ถูกไพล้งปรายที่เสี้ยวเต๋อแผ่ออกมาควบคุมเอาไว้อย่างสิ้นเชิงจนไม่มีใครสามารถขยับได้ ขนาดจะชักกระบี่ออกมา ยังทำไม่ได้

แล้วเหตุใดตอนที่ชายชุดเขียวครามขอให้คนช่วยเปิดทางให้ พวกเขาทั้งหมดจึงขยับได้ขึ้นมา

จงอยู่จ้องมองแผ่นหลังของชายชุดเขียวคราม ดวงตาแสดงความรู้สึกที่ซับซ้อนอย่างยิ่ง วันนี้เขาเข้ามาในเขานานซาน พบเจอเงินขางเซิง ถูกบังคับให้ต้องก้มหัวคำนับ จากนั้นก็พบเจอกับยอดฝีมือหลายคน เขาที่ก้าวหน้าขึ้นมากในช่วงปีที่ผ่านมาเป็นธรรมดาที่จะรู้สึกภาคภูมิใจ แต่ก็พลันตระหนักบางอย่างขึ้นมาได้

ชายชุดเขียวครามเดินไปตามทางภูเขา ดูเหมือนจะเดินช้ามาก แต่กระนั้นก็ใช้เวลาเพียงไม่นานในการเดินผ่านฝูงชน

เขาเดินผ่านถึงซานสือลิวและเจ้อชีว ฉลาดร่างของเงินขางเซิง จากนั้นก็มาอยู่ตรงหน้าเสี้ยวเต๋อ

แม้แต่ในตอนนั้นเขายังไม่เงยหน้าขึ้น ไหล่ห่อคอกลม ไม่มีใครเห็นใบหน้าของเขา

เงินขางเซิงมองดูชายชุดเขียวครามด้วยความตกใจ

"โปรดหลีกเลี่ยงด้วย"

ชายชุดเขียวครามกล่าวกับเสี้ยวเต๋อ น้ำเสียงแผ่วเบาและทำให้อ่อนน้อม

แต่เสี้ยวเต๋อไม่ได้หลีกเลี่ยงให้ และหรีดาลงยิ่งกว่าเดิม

เขาเคยพบคนที่ชอบใส่ชุดสีเขียวครามมาครั้งหนึ่ง คนผู้นั้นก็ชอบห่อไหล่เช่นกัน

หากเขาไม่เคยพบคนผู้นั้นมาก่อน เขาคงบอกว่าชายชุดเขียวครามคนนี้ก็คือคนผู้นั้น

เพราะในสายตาของเขา ชายชุดเขียวครามตรงหน้านั้นก็น่ากลัว
เช่นเดียวกับคนผู้นั้น

อย่างไรก็ตาม ไหล่ที่ห่อของคณผู้นั้นแสดงถึงความสงบนิ่งเสียบัน
ต่อฟ้า ความยากจนข้นแค้นที่เปี่ยมด้วยความทะนงตนอันสูงค่า เป็น
ผู้ทำบุญซีให้กับร้านค้าเล็กๆ แต่กลับไขว่คว้าโลกไว้ในมือ

แต่ไหล่ที่ห่อของชายชุดเขียวครามผู้นี้ก็คือท่าทีของเขาที่มีต่อโลกิยะ
ในสายตาของเขาทั้งโลกไม่มีอะไรเลยนอกจากคนตาย ที่เขาห่อไหล่ก็
เพื่อจะชักกระบังได้เร็วขึ้น

เสียแต่ไม่รู้จักชายชุดเขียวครามผู้นี้ และไม่คิดจะหลีกเลี่ยงให้
ลมหายใจรุนแรงขึ้นราวกับเสียงของลมภูเขา

เขาปลดปล่อยพลังและลมปราณทั้งหมดออกมา แรกกดดัน
น่าหวาดหวั่นยิ่งกว่าเดิม

ชายชุดเขียวครามกลับเหมือนจะไม่รับรู้ถึงสิ่งใด เขายังคงยืนนิ่งเสียบ
อยู่เบื้องหน้า ศีรษะก้มต่ำและไหล่ห่อเช่นเดิม

เขาแค่น้อย่างธรรมดา ไม่โดดเด่น และประหนึ่งว่าได้หายตัวไป
จากตรงนั้น

นี่ช่างน่ากริ่งเกรงยิ่ง

ไม่รู้เวลามานานเท่าไร ชายชุดเขียวครามก็เคลื่อนไหว ก้มหน้า
ก้าวเดินขึ้นไปตามเส้นทางภูเขา

ดวงตาของเสียแต่ตึงเย็นเยียบและน่ากลัว ทันใดนั้นก็มีฝ่ามือ
สองข้างพุ่งลงมาจากท้องฟ้าและบรรจบกันตรงหน้าเขา หิน ทราย และ
เปลือกไม้จำนวนนับไม่ถ้วนถูกม้วนขึ้นตามลมที่โหมพัดอย่างบ้าคลั่งแล้ว
พุ่งเข้าหาชายชุดเขียวครามผู้นั้น

เพียงพริบตาเส้นทางภูเขาก็ตีไปด้วยหินทรายที่ปลิวกระจัดกระจาย
ลมสีเหลืองตลบไปทั่วท้องฟ้าทำให้ทุกอย่างดูพัวเลือน

ตอนนั้นเองประกายกระปี่ก็ส่องสว่างขึ้นในสายลมที่เต็มไปด้วย
หินทราย และตัดผ่านแรงกดดันอันน่าสะพรึงกลัว

ตอนที่ 57 นักฆ่าผู้พิศวง

เสียงคำรามที่ดุดังก้องออกมาจากสายลมและทราย
ลมสงบ ผู้เฒ่าทรายจางลง บนภูเขามองเห็นได้กระจ่างชัดอีกครั้ง
ยอดฝีมือเฒ่ามารบนทำเนียบเขียวเหยาคนนั้นได้หายตัวไปแล้ว
เหลือไว้เพียงกองเลือดบนพื้น

ชายชุดเขียวครามยังคงยืนอยู่ที่เดิมในท่าทางเช่นเดิม ก้มหน้าห่อไหล่
มือขวาที่โผล่พ้นแขนเสื้อนั้นลั่นอยู่บ้าง

ในมือเขาไม่มีกระบี่ คล้ายว่าประกายกระบี่ที่ดุดังงามเจิดจ้าแต่
แปลกประหลาดเมื่อครูนั่นเป็นเพียงจินตนาการ

อันที่จริงแล้ว นอกจากสถานการณ์พิเศษเช่นที่เกิดขึ้นในเมือง
สวินหยาง ก็ยากนักที่จะมีใครได้เห็นกระบี่ของเขา

เส้นทางภูเขาเจียบสงัด ผู้ชนจ้องมองไปยังชายชุดเขียวคราม ล้วน
ตกใจและคิดกันไปว่าคนผู้นี้คือใครกัน ยอดฝีมือผู้ไร้ร่างกายที่ศาสนาหลง
ส่งมาคุ้มครองเงินฉางเซิงเช่นนั้นหรือ

เสียแต่ต่อผู้พ่ายแพ้ไปในกระบวนท่าเดียวไม่รู้จักชายชุดเขียวคราม
ผู้นี้

ไม่มีใครรู้จักชายผู้นี้ ไม่ว่าพวกเขาจะมีประสบการณ์ความรู้เพียงใดก็ตาม

ซูหลี่เคยดูถูกชายผู้นี้ว่านักฆ่าคนใดที่มีชื่อก็ไม่จำเป็นว่าเป็นนักฆ่าที่ดี ทว่าในความเป็นจริง นอกจากเขา กับผู้ยิ่งใหญ่อย่างจูลั่วแล้ว จะมีใครอีกที่รู้ว่าชายชุดเขียวครามผู้นี้เป็นใคร

เงินฉางเชิงรู้ว่าเขาเป็นใคร

ในการเดินทางหนีหลังจากทุ่งหิมะไปยังแดนใต้ ชายผู้นี้ได้แอบมองพวกเขาอยู่ในเงามืดมาตลอด ในตอนนั้นเงินฉางเชิงเชื่อว่าอีกฝ่ายกำลังรอโอกาสเหมาะที่จะสังหารพวกเขา ทว่าหลังจากนั้นก็ตระหนักได้ว่าอีกฝ่ายกำลังปกป้องพวกเขาต่างหาก ในตอนนั้นชายผู้นี้ได้ออกกระบี่ท่ามกลางลมฝนในเมืองสวินหยาง ด้วยกระบี่เดียวก็สามารถพลิกเปลี่ยนสถานการณ์ได้

เช่นเดียวกับในตอนนี้

เขาเดินขึ้นไปหาชายชุดเขียวครามและกล่าวจากด้านหลัง "ขอบคุณมาก"

อีกฝ่ายหันกลับมาและตอบอย่างราบเรียบ "ต่อให้ไม่มีข้า เขาก็ไม่กล้าสังหารเจ้าหรอก"

ครั้นจ้องมองไปยังใบหน้าอันธรรมดาหน้า เงินฉางเชิงก็รู้ได้ในทันทีว่านี่เป็นใบหน้าที่ยากจะจดจำได้อย่างแท้จริง เขาถึงขนาดลืมไปว่าใบหน้านี้เหมือนกับใบหน้าที่เขาเคยเห็นในเมืองสวินหยางหรือไม่

"ต่อให้เขาไม่กล้าสังหารข้า การถูกหยาบเกียรติก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่ข้าต้องการเช่นกัน"

"หากเป็นในอดีต ข้าคงคิดว่าเจ้าจะใช้วิธีการใดรับมือกับเขาเป็นแน่"

ชายชุดเขียวครามมองไปที่กระบี่ในมือซ้ายของเงินฉางเชิง เห็นได้ชัดว่าเขามั่นใจว่าเงินฉางเชิงมีลูกไม้บางอย่างซ่อนเอาไว้

"เหตุใดวันนี้ท่านจึงออกมาช่วยเหลือข้าอย่างรวดเร็ว"

"ข้าไม่อาจปล่อยให้เกิดเรื่องอันใดกับเจ้าได้"

"เพราะเหตุใด"

ชายชุดเขียวครามมองไปที่ดวงตาของเขาและกล่าวอย่างจริงจัง
"เพราะว่าเจ้าคือศิษย์ของพีใหญ่"

เฉินฉางเชิงมองย้อนกลับไปยังหม่อมลอวยอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะ
เข้าใจว่าพีใหญ่ที่พูดถึงคือใคร เขาส่ายหน้าปฏิเสธ "ข้าไม่ใช่"

"เจ้าคือศิษย์ของพีใหญ่" ชายชุดเขียวครามไม่สนใจการปฏิเสธ
ของเขาและประกาศ "ดังนั้นเจ้าก็คือศิษย์ของพีใหญ่"

เฉินฉางเชิงรู้สึกอับจนหนทางจึงแย้งว่า "ต่อให้ผู้อาวุโสสูงลิ้นสอน
เพลงกระบี่แก่ข้า ก็ไม่มีเหตุผลให้คนเช่นท่านมาสนใจความเป็นความตาย
ของข้า"

"บุตรชายต้องชดใช้หนี้ของบิดา เช่นเดียวกับที่ศิษย์ต้องชดใช้แทน
อาจารย์" ชายชุดเขียวครามกล่าวอย่างจริงจัง "เขาหนีไปแล้ว ดังนั้น
เจ้าก็ต้องจ่ายหนี้แทนเขา ข้าจึงไม่อาจปล่อยให้เจ้าตายได้"

เฉินฉางเชิงไม่เข้าใจจึงถามกลับไป "หนี้อะไร"

ชายชุดเขียวครามตอบ "ปีนั้นเขานำพวกเราเข้าสู่เส้นทางนี้ แต่แล้ว
เขาก็จากไป ตอนนี้เขาจากไปไกลกว่าเก่า ดังนั้นมีเพียงเจ้าเท่านั้นที่จะ
กลับมาและเป็นผู้นำของพวกเราต่อไป"

เฉินฉางเชิงยืนงงอยู่ครู่หนึ่งก่อนกล่าว "ข้าจำได้ว่าในหมู่พวกท่าน
มีอันดับสองอยู่ด้วย"

ชายชุดเขียวครามตอบ "เขาออกไปตามพีใหญ่"

ในตอนนั้นมีเสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลังคนทั้งสอง

"คนผู้นั้นเป็นสตรีจิ้งหรือ"

คนที่พูดคือถึงซานสื่อลิว

สีหน้าชายชุดเขียวครามนิ่งไปเล็กน้อย ดูเหมือนเขาไม่คาดคิดว่า ความลับที่นักฆ่าอันดับสองของโลก ผู้นำที่แท้จริงของเหล่านักฆ่าเป็นสตรีนั้นจะถูกเขาได้ถูกต้องด้วยคำพูดประโยคเดียว

ถึงซานซือลิวกล่าวอย่างลำพองใจ "นายท่านไม่ต้องใส่ใจข้า และนายท่านก็ไม่จำเป็นต้องชมเชยข้า ข้าเป็นใครกัน"

ชายชุดเขียวครามรีบหันไปพูดกับเงินฉางเซิง "เขาดูเหมือนคนผู้หนึ่งมาก"

เงินฉางเซิงได้ยินเช่นนั้นมาหลายครั้งแล้ว เขาพยักหน้าอย่างเห็นพ้อง

ชายชุดเขียวครามหันกลับไปหาถึงซานซือลิว "ข้าไม่ชอบคนผู้นั้น ดังนั้นควรอยู่ให้ห่างจากข้าไว้ ไม่เช่นนั้นข้าเกรงว่าจะไม่อาจห้ามตัวเองไม่ให้สังหารเจ้าได้"

ถึงซานซือลิวหวาดกลัวพลางคิดในใจว่าคนผู้นี้เป็นบ้าหรือ แต่เมื่อนึกถึงท่าทีสง่างามที่ชายผู้นี้ใช้กระบวนท่าเดียวบังคับให้เสี้ยวเต๋อตองจากไป เขาก็ไม่อาจควบคุมตัวเองจากความสงสัยได้ เบียดไหล่เข้าหาเงินฉางเซิงและกล่าว "อย่าเสียเวลาพูดจาไร้สาระอยู่เลย รีบแนะนำพวกเราเถอะ"

"ถึงถึงจากเวินสุ่ย" จากนั้นเงินฉางเซิงก็แนะนำ "นี่คือหลิวชิง"

ชายชุดเขียวครามผู้นี้ก็เป็นนักฆ่าอันดับสามของโลก หลิวชิงเมื่อได้ยินชื่อที่แสนธรรมดานี้ ถึงซานซือลิวก็ตัวแข็งทื่อไป ชื่อนี้ช่างคุ้นหูนัก

ทันใดนั้นเขาก็นึกขึ้นมาได้ ก่อนรีบยื่นมือทั้งสองข้างออกไปหมายจะจับมือหลิวชิง พูดอย่างกระตือรือร้น "ท่านที่นับถือ โปรดมอบวิธีติดต่อกับข้าด้วย!"

สิ่งที่นักฆ่าหลักเลียงที่สุดก็คือการถูกผู้อื่นจับมือเอาไว้ หลิวชิงเองก็ไม่ว่ากัน ยิ่งไปกว่านั้นเขาไม่ชอบถึงซานซือลิวอยู่แล้ว จึงเป็นธรรมดา

ที่เขาจะไม่ยอมให้จับมือ

เงินฉางเซิงพลันถามขึ้น "เหตุใดตอนนี้ท่านถึงได้ชอบห่อไหล"

ตอนที่อยู่ในเมืองสวินหยาง หลิวซิงนั้นเรียกว่าวธรรมาอย่างที่สุด
รูปร่างท่าทางนั้นธรรมายิ่งนัก ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ห่อไหลเช่นนั้น

เป็นที่รู้กันดีว่าการถูกจดจำได้อย่างง่ายดายนั้นเป็นสิ่งที่นักฆ่าควร
หลีกเลี่ยงมากที่สุด

หลิวซิงตอบ "ข้าเรียนมาจากหวังพั่ว ข้าตระหนักว่าวิธีนี้สามารถ
ออกกระบี่ได้เร็วขึ้น"

เงินฉางเซิงนึกถึงประกายกระบี่ที่ฉายขึ้นท่ามกลางหินทราย ก็รู้สึกว่
กระบี่ของหลิวซิงนั้นเร็วกว่าตอนที่อยู่ในเมืองสวินหยางจริงๆ อย่างน้อย
ก็สามส่วน

นักฆ่าชั้นรวบรวมดวงดาวระดับปลายเดิมทีก็เป็นคนที่น่ากลัวที่สุด
ในโลกคนหนึ่งอยู่แล้ว หากกระบี่ของเขาเร็วขึ้นอีกสามส่วนจะน่ากลัว
เพียงไรกัน

ไม่น่าประหลาดใจที่ยอดฝีมืออันดับห้าบนทำเนียบเซียวเหยาจะ
ไม่ใช่คู่มือของหลิวซิง แม้ว่าเขาจะไม่ได้ถูกลอบโจมตีก็ตาม

ลมฝนในเมืองสวินหยางนำพาเขา หวังพั่ว หลิวซิง หรือแม้แต่ซุหลี่
ไปพบกับความเปลี่ยนแปลงมากมาย แน่หนอว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ดี

"เจ้าอย่าได้ลืมคำพูดข้า เขาหนีไปแล้ว ดังนั้นทางที่ดีเจ้าก็ไม่ควร
คิดหนี" หลิวซิงกล่าวเตือนเงินฉางเซิงอย่างจริงจัง

ถึงซานสือลิวรับฟังมาระยะหนึ่งแล้ว แต่ตอนนี้เขาอดใจไม่ไหวจึง
ถามขึ้น "จะให้ข้าที่สังฆราชไปเป็นผู้นำของกลุ่มนักฆ่า...เจ้ายังสติดีอยู่
หรือไม่"

หลิวซิงตัวแข็งทื่อ เขาไม่เคยคิดถึงปัญหานี้มาก่อน จนถึงตอนนี้
ที่ถึงซานสือลิวถามเขาว่ยังสติดีอยู่หรือไม่ เขาถึงได้สติขึ้นมาในที่สุด

ใช่แล้ว ใครจะทิ้งตำแหน่งผู้อาวุโสของหอกระเป๋เขาหลีซานไปเป็น
หัวหน้ากลุ่มนักฆ่า

แล้วใครจะทิ้งตำแหน่งสังฆราชไปเป็นหัวหน้ากลุ่มนักฆ่า

ช่างเป็นความคิดที่ฝันเพื่องาน

กลายเป็นว่าตลอดหลายปีที่ผ่านมาเขาใช้ชีวิตอยู่ในความฝัน

สีหน้าของหลิวชิงดูเหมือนจะมีดมืดลง เขาก้มหน้า หันหลังกลับ
และเดินขึ้นไปตามเส้นทางภูเขา

เขาไม่พูดอะไรกับเงินฉางเชิงอีกแม้แต่คำเดียว

ไม่รู้ว่านี่เป็นเพราะเหตุใด แผ่นหลังของเขาดูอ้ำว้างเปล่าเปลี่ยว
ในยามที่เดินขึ้นไปตามทาง มองแล้วทำให้รู้สึกโศกเศร้าเสียใจ

"เขาเป็นอะไรไป"

ถึงซานซือลิวมองดูหลิวชิงเดินไกลออกไปก่อนตะโกน "...ท่านยัง
ไม่ได้ให้วิธีติดต่อกับข้าเลย ท่านที่นับถือ!"

เงินฉางเชิงถาม "บอกข้าที่...เหตุใดเขาถึงได้ปรากฏตัวบนเขานานซาน"

ถึงซานซือลิวละสายตากลับมาอย่างไม่เต็มใจและกล่าวเสียงดู
"เจ้าปัญญาอ่อน หากเขามาหานานซานในเวลานี้ ก็ต้องหมายความว่า
เขามางานชุมนุมตัมซิล่า"

ในโลกนี้น่าจะมีเพียงแค่เขากับมังกรดำเท่านั้นที่ใช้คำว่าปัญญาอ่อน
มาเรียกเงินฉางเชิง

"เจ้าปัญญาอ่อน" เสียงของเจ้อชิวดังมาจากด้านข้าง "นักฆ่าที่มา
ร่วมงานชุมนุมตัมซิล่าก็เท่ากับมาหาที่ตาย"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3p6pBe1>